

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 226/2019-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti INTERACTIV.ME, s. r. o., Pekná cesta 6, Bratislava, IČO 36292052, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček, s. r. o., Miletičova 5B, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Alžbeta Calpaš Mordinová, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 60/2015 z 3. marca 2016 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 91/2016 z 25. októbra 2018, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti INTERACTIV.ME, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti INTERACTIV.ME, s. r. o., Pekná cesta 6, Bratislava, IČO 36292052 (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou

kanceláriou Bugala – Ďurček, s. r. o., Miletičova 5B, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Alžbeta Calpaš Mordinová, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 60/2015 z 3. marca 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžo 91/2016 z 25. októbra 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľke bola v správnom konaní podľa príslušných ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní“) uložená rozhodnutím Rady pre vysielanie a retransmisiu Slovenskej republiky (ďalej len „rada“) č. RL/45/2014 z 2. decembra 2014 (ďalej len „rozhodnutie z 2. decembra 2014“) sankcia – upozornenie na porušenie zákona – pre porušenie povinnosti vysielateľa zabezpečiť, aby ním vysielaná reklama a telenákup boli čestné a slušné, ustanovenej v § 32 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní. K porušeniu zákonnej povinnosti malo dôjsť tým, že na programovej službe RING TV sťažovateľka odvysielala 24. mája 2014 komunikát s názvom „Eurovýhra“, ktorý naplnil definíciu telenákupu, a pritom neobsahoval jednoznačné a úplné inštruovanie o spôsobe riešenia zadanej úlohy, keďže zadanie úlohy nevedlo k takému výsledku, ktorý prezentovala sťažovateľka ako správny, ale vzhľadom na jeho slovné aj grafické vyjadrenie umožňovalo viacero rôznych riešení.

3. Sťažovateľka napadla v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu rozhodnutie rady z 2. decembra 2014 žalobou podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorú krajský súd napadnutým rozsudkom zamietol.

4. Na odvolanie sťažovateľky bol napadnutý rozsudok krajského súdu napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu potvrdený ako vecne správny.

5. Sťažovateľka namieta nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a zdôrazňuje, že krajský súd síce použil správnu právnu normu (zákon o vysielaní), ale túto nesprávne aplikoval. Okrem toho zdôrazňuje, že krajský súd sa nevysporiadal ani s jednou námietkou sťažovateľky, ktorou v žalobe namietala, že komunikát nie je telenákupom.

6. Nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľka vidí v tom, že najvyšší súd v ňom poprel jej argumentáciu len tým, že *„potvrdil názory Krajského súdu, ktoré v konečnom dôsledku len potvrdzujú názory Rady. Sťažovateľ má zato, že v žalobe a v odvolaní jasne poukázal na skutočnosti, ktoré preukazujú, že komunikát Eurovýhra nemôže naplniť definíciu podľa § 32 ods. 2 zákona o vysielaní, pretože nejde o telenákupný šot alebo telenákupné pásmo v trvaní aspoň 15 minút, ale o vedomostný zábavný program, pri ktorom majú súťažiaci možnosť sa oboznámiť s pravidlami tejto súťaže vopred a logickým uvažovaním dospieť k požadovanému výsledku.“*

7. Podľa sťažovateľky napadnutý rozsudok najvyššieho súdu *„nereflektuje skutočnosti, ktoré sú podstatné pre prejednávanú vec a ... javí sa ako nedostatočné“*.

8. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. V súlade s čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky doručенú ústavnému súdu 11. februára 2019 predbežne prerokoval podľa príslušných ustanovení zákona o ústavnom súde.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. V súlade s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené

zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

17. Predmetom ústavného prieskumu je ústavná udržateľnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a napadnutého rozsudku najvyššieho súdu z pohľadu záruk vyplývajúcich z práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľka ústavnou sťažnosťou domáha.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

18. Ústavný súd konštatuje, že preskúmaniu napadnutého rozsudku krajského súdu vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv bráni princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí požiadať o ochranu tohto práva ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (m. m. II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, IV. ÚS 380/04, III. ÚS 5/05, III. ÚS 152/2015). Týmto súdom bol vo vzťahu ku krajskému súdu najvyšší súd, ktorý na základe odvolania sťažovateľky napadnutý rozsudok potvrdil. Z uvedeného dôvodu

ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

19. V kontexte zásadnej námietky sťažovateľky, ktorou atakuje ústavnú udržateľnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ústavný súd zdôrazňuje, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvoinstančného, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 209/04).

20. Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

21. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (m. m. I. ÚS 56/01).

22. V nadväznosti na už uvedené ústavný súd považoval za potrebné z hľadiska limitov ústavnej kontroly rozhodnutí všeobecných súdov poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

23. V súvislosti so skutočnosťou, že ústavná sťažnosť sťažovateľky smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu vydanému v správnom súdnictve (podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku), je podľa názoru ústavného súdu navyše potrebné zohľadňovať špecifiká správneho súdnictva. V rámci správneho súdnictva súdy preskúmajú „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 OSP). Z uvedeného vyplýva, že úlohou

súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Teda treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (m. m. porovnaj napr. IV. ÚS 428/09).

24. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

25. Vychádzajúc z uvedených všeobecných východísk, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní pristúpil k preskúmaniu sťažnostnej argumentácie sťažovateľky, ktorá je vo svojej podstate založená na nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu.

26. Najvyšší súd pri prejednaní odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu, aplikujúc § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku účinného od 1. júla 2016, podľa ktorého odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončí podľa doterajších predpisov, postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

27. Najvyšší súd v podstatnej časti svojho rozhodnutia predovšetkým zdôraznil, že zásadnou otázkou vo veci sťažovateľky bolo posúdenie, či predmetný komunikát „Eurovýhra“ napĺňa zákonnú definíciu telenákupu, a ak áno, či si v tejto súvislosti sťažovateľka splnila zákonnú povinnosť zabezpečiť, aby vysielaný telenákup bol čestný a slušný. Najvyšší súd v úvode napadnutého rozsudku poukázal na svoju vlastnú rozhodovaciu prax (rozhodnutia vo veciach pod sp. zn. 4 SŽ 7/2014, 3 SŽ 22/2013, 3 SŽ 14/2014 a 6 SŽ 10/2014) a zdôraznil, že na posúdenie naplnenia zákonných podmienok pojmu telenákup bolo potrebné predmetný komunikát skúmať z hľadiska jeho obsahu so všetkými obrazovými alebo verbálnymi zložkami a informáciami, ktoré v ňom boli obsiahnuté.

28. V konkrétnostiach sa najvyšší súd v napadnutom rozsudku stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého bola prostredníctvom komunikátu divákovi priamo ponúknutá možnosť zúčastniť sa hry o finančnú odmenu zatelefonovaním na telefónne číslo so zvýšenou tarifnou sadzbou. Najvyšší súd sa nestotožnil s názorom sťažovateľky, že na posudzovaný prípad nie je možné aplikovať rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-195/06 [Kommunikationsbehörde Austria (KommAustria) proti Österreichischer Rundfunk (ORF), rozsudok z 18. 10. 2007] o tom, že na program alebo jeho časť, v ktorom prevádzkovateľ vysielania ponúka divákovi možnosť zúčastniť sa hry o cenu, ktorou je finančná výhra, a to priamou voľbou audiotextových čísiel, t. j. za odplatu, sa vzťahuje vymedzenie pojmu teleshopping podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/36/ES z 30. júna 1997, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 89/552/EHS o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania (ďalej len „smernica 97/36/ES“).

29. Najvyšší súd ďalej konštatoval, že posudzovaný komunikát spĺňa všetky predpoklady na to, aby bol posúdený ako teleshopping v súlade so smernicou 97/36/ES, keďže predstavuje skutočnú ponuku služieb na základe zohľadnenia cieľa relácie, ktorej je hra súčasťou, ďalej na základe významu tejto hry v rámci celej relácie z hľadiska času

a predpokladaných hospodárskych výsledkov, ako aj vo vzťahu k výsledkom očakávaným od celej relácie a charakteru otázok položených uchádzačom.

30. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky o neaplikovateľnosti už citovaného rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie najvyšší súd zdôraznil, že táto nie je zo strany sťažovateľky bližšie vyargumentovaná. Najvyšší súd ďalej zdôraznil, že „*odvysielaný komunikát nie je možné považovať za bežný zábavno-súťažný program, vzhľadom na naplnenie zákonnej definície telenákupu podľa § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. bolo potrebné podrobiť odvysielaný komunikát s názvom Eurovýhra skúmaniu, či žalobca pri jeho vysielaní zabezpečil jeho čestnosť a slušnosť. Preto bolo potrebné dôkladne skúmať podmienky jeho zadania, čo žalovaná aj učinila, na čo krajský súd aj správne poukázal, keď uviedol, že žalovaná v predmetnom konaní správne posudzovala ako bolo zadanie úlohy odprezentované recipientom a či informácie poskytované počas vysielania posudzovaného komunikátu recipientom umožňovali identifikovať všetky relevantné skutočnosti potrebné pre dopracovanie sa k požadovanému výsledku. Aj podľa odvolacieho súdu zadanie úlohy v predmetnom komunikáte, ktorý bol krajským súdom dostatočne popísaný... nebolo jednoznačné, presné a správne, keďže zadanie neobsahovalo všetky relevantné údaje k dostatočne rozoznateľnej forme na to, aby sa recipienti mohli dopracovať k výsledku prezentovaného žalobcom. Ak mala byť naplnená kategória čestnosti a slušnosti v prípade telenákupu vo forme akú mal predmetný komunikát s názvom Eurovýhra, je zrejmé, že nešlo o čestný a slušný telenákup, ak bola predmetná úloha prispôbená tak, aby recipienti nemohli identifikovať všetky údaje, ktoré pri riešení úlohy potrebovali, čím sa pre nich stala takáto úloha neriešiteľná. Z toho vyplýva, že vysielateľ (žalobca) nezabezpečil, aby vysielaný telenákup bol čestný a slušný. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že žalobca aj v žalobe aj odvolaní poukazoval na náročnosť riešenia zadanej úlohy v predmetnom komunikáte, ktoré vie logicky zdôvodniť. Vôbec však neuviedol postup, ako sa bolo možné dopracovať k ním deklarovanej výsledku, ktorý na konci predmetného komunikátu oznámila jeho moderátorka ... “.*

31. Na podklade uvedených skutočností následne najvyšší súd konštatoval, že *„žalobca v odvolaní neuviedol také skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť výroku rozsudku krajského súdu, ani také právne relevantné námietky, s ktorými by sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nebol dostatočne vysporiadal. Najvyšší súd tiež nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave. Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom podaného odvolania, nerozhodol svojvoľne a nezákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenenie alebo zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiaden rozpor so zákonom, rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.“*.

32. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd zistil, že najvyšší súd postupoval v medziach svojej právomoci a nedopustil sa takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy, ktorými by poprel jej účel a význam. Napadnutý rozsudok nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistené skutočnosti, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky.

33. Postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom (v danom prípade procesnými predpismi upravujúcimi postup súdu v rámci správneho súdnictva účinnými do 30. júna 2016) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) totiž rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne

skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O taký prípad tu však nejde, preto ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nepovažuje za spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu v súvislosti s otázkou naplnenia zákonnej definície telenákupu či splnenia zákonnej povinnosti zabezpečiť, aby vysielaný telenákup bol čestný a slušný, či splnenia podmienok pre potvrdenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku krajského súdu v súlade s § 219 ods. 1 OSP.

34. Preskúmaním napadnutého rozsudku ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné zákonné ustanovenia podstatné pre posúdenie danej veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Najvyšší súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľkou vznesené tvrdenia, na prerokúvaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia v tom čase účinných všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie o potvrdení rozsudku krajského súdu presvedčivo a náležite odôvodnil.

35. Keďže niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

36. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2019